

Πολύς λόγος, σκάνδαλο και καυγάς σχεδόν, έγινε για την αξία της κωμωδίας «Ο σοβαρός κ. Έρνέστος»—ή «Μπέμπερυ» όπως άλλοι τη λένε—του Όσκαρ Γουάιλντ. Βρίσκω πως και οι δυο που υποστηρίχτηκαν απόψεις έχουν άδικο μαζί και δίκαιο. Γιατί μήτε αριστούργημα είναι, μήτε—και πολύ λιγότερο—αξίζει μόνο για πέταμα. Ο συγγραφέας, βαρυστημένος ίσως απ' το λιβανωτό που κείνα τα χρόνια από παντού για όσα έγραφε κ' έλεγε του προσφερόταν, σκάρωσε ένα σκηνικό παιγνίδι, όπου βάλθηκε με κάθε τρόπο να καταπλήξει το σύμπαν με τις έξυπνότερες, αληθινά, παραδοξολογίες του. Και το πέτυχε στην έντέλεια. Είναι τόσο ξευπνα κι' αναπάντεχα τα όσα μέσα σε δυο ώρες ακούς, ώστε δε σου 'ναι καθόλου βολετό να προσέξεις το συμβατικό καμβά που χρησιμοποιήθηκε για να κεντιστεί ή κωμωδία του Γουάιλντ, που αξίζει πραγματικά να τη δει το φως της ελληνικής ράμπας μόνο και μόνο για ν' αποτελέσει αντικείμενο μελέτης από κάποιους θεατρικούς μας συγγραφείς.

Το έργο, με σκηνοθεσία του κ. Μουζενίδη, ανέβαστηκε με κάθε επιμέλεια απ' τον εκλεκτό θίασο του Πανθέου. Είναι βέβαια δύσκολο ν' αποδοθεί στον τόπο μας ή ατμόσφαιρα της αγγλικής αριστοκρατίας, μά τουλάχιστο οι πρωταγωνιστές, και προπαντός ο κ. Δενδραμής, κριτήθηκαν σε στάθμη παραπάνω από ικανοποιητική. Μερικές επιφυλάξεις, για λεπτομέρειες μόνο, θα μπορούσες να 'χεις, όπως λ. χ. για τις πολύ θορυβώδεις εκδηλώσεις της κ. Α. Μηλιάδου ή για το υπερβολικό... «κόρδωμα» του κ. Άλ. Σολωμού, που προήλθε σίγουρα από παρανόηση της αλύγιστης στάσης των Άγγλων μαίτρ ντ' οτέλ.